U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **T. M.,** zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2017, č. j. KUJI 55889/2017 ODSH 825/2015 Hor., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2018, č. j. 73 A 43/2017 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši **5 000 Kč** za řízení o kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, Praha, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný změnil výrok rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 6. 2015, č. j. MMJ/OD/2024/2015-12. Dle rozhodnutí žalovaného je stěžovatel vinen z porušení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a spáchal přestupek provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 téhož zákona tím, že jako provozovatel vozidla RZ X dne 23. 1. 2015 ve 12:55 hodin v obci Jihlava, na pozemní

komunikaci – křižovatka ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská, ve směru jízdy z ulice Jiráskova k ulici Humpolecká nezajistil, aby při užití vozidla byl dodržen § 4 písm. c) citovaného zákona (neznámý řidič uvedeného vozidla nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“ - povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“. Přestupek byl zaznamenán automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[2] Stěžovatel vznesl v kasační stížnosti řadu námitek. Namítal, že změna výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně provedená žalovaným, není přípustná. Dále namítal, že ve sdělení obvinění nebylo specifikováno, v čem spočívalo protiprávní jednání. Zpochybnil vypořádání námitky spočívající v nedostatečném vymezení pojmu „automatizovaný technický prostředek užívaný bez obsluhy“. Závěry krajského soudu týkající se povinnosti zkoumat při posuzování přestupku zavinění považoval za nepřezkoumatelné. Brojil rovněž proti závěrům krajského soudu týkajícím se zákonnosti uložené sankce. Dle jeho názoru byla sankce uložena podle neexistujících ustanovení zákona, nebyl zohledněn institut mimořádného snížení sankce a byla uložena v nezákonné výši. Ve výroku rozhodnutí žalovaného absentovalo rovněž konkrétní ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, a důkazy provedené ve správním řízení byly nezákonné. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal zejména na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Uvedl, že napadené rozhodnutí je věcně správné a souladné s právními předpisy.

[3] Přípisem ze dne 23. 7. 2018 sdělil stěžovatel kasačnímu soudu, že správnímu orgánu I. stupně a žalovanému podal podnět k provedení přezkumného řízení ve věci obou správních rozhodnutí, a to s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 - 36. Současně požádal, aby rozhodnutí o kasační stížnosti bylo vydáno až po vyřízení těchto podnětů. K dotazu Nejvyššího správního soudu žalovaný sdělil, že bude při řešení podnětu postupovat podle § 153 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, tj. vyčká na souhlas nadřízeného orgánu s vydáním příslušného rozhodnutí.

[4] Dne 13. 8. 2018 obdržel Nejvyšší správní soud rozhodnutí žalovaného z téhož dne, č. j. KUJI 61281/2018, kterým zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S ohledem na rozsudek č. j. 10 As 15/2018 - 36, dospěl k závěru, že důkaz o spáchání přestupku je procesně nepoužitelný, neboť byl získán mimo působnost Městské policie Jihlava či správního orgánu I. stupně.

[5] Dne 29. 8. 2018 informoval stěžovatel Nejvyšší správní soud o tom, že napadená správní rozhodnutí byla v přezkumném řízení zrušena. Dle jeho názoru by mělo být kasační stížnosti vyhověno, neboť žalovaný fakticky uznal nezákonnost rozhodnutí. Poté by měla být stěžovateli dána možnost vzít žalobu zpět a rovněž by mu měla být přiznána náhrada nákladů soudního řízení, neboť podal žalobu důvodně a je to žalovaný, kdo soudní přezkum znemožnil, když napadená rozhodnutí zrušil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval podmínkami řízení a shledal, že nejsou splněny.

[7] Jakkoliv soud při svém rozhodování vychází podle § 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, splnění podmínek řízení zkoumá kdykoliv za řízení z úřední povinnosti. Mezi podmínky řízení patří např. pravomoc a příslušnost soudu, procesní způsobilost účastníka, existence předmětu řízení a další. Bez jejich naplnění nemůže soud ve věci meritorně rozhodnout.

[8] Nezbytnou podmínkou řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. je existence „*rozhodnutí*“ ve smyslu uvedeného ustanovení. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud je žalobou napadené rozhodnutí pravomocně zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno v jiném řízení, odpadl tím předmět řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s. Odpadnutí předmětu řízení je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, pro který soud žalobu odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz např. rozsudky ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Afs 143/2006 - 95, ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009 - 104, ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 39/2011 - 60, nebo ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 As 16/2014 - 65).

[9] Totožné důsledky pak nastanou i v případě zrušení, nahrazení či změny napadeného rozhodnutí v jiném řízení v průběhu řízení o kasační stížnosti. Ani v tomto případě nejsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ve věci samé z důvodu neexistence předmětu řízení (viz např. rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 Ads 147/2015 - 24, nebo ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 Afs 332/2016 - 39). Nejvyšší správní soud by případným věcným přezkumem kasační stížnosti nerozhodoval o konkrétních veřejných subjektivních právech, neboť napadené rozhodnutí, které veřejná subjektivní práva stěžovatele mohlo zasáhnout, již neexistuje. I pokud by Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti a zrušil rozsudek krajského soudu, krajský soud by nemohl řízení dále vést pro neexistenci předmětu řízení a musel by žalobu odmítnout bez věcného projednání. Nejvyšší správní soud by nemohl případně uplatnit ani svou pravomoc podle § 110 odst. 2 s. ř. s. a zrušit napadené rozhodnutí sám, neboť nelze zrušit již zrušené, a tedy neexistující rozhodnutí. Soudní přezkum věci samé by tedy nemohl vést k účinné ochraně veřejných subjektivních práv stěžovatele.

[10] V nyní posuzované věci žalovaný zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně novým rozhodnutí ze dne 13. 8. 2018, č. j. KUJI 61281/2018. V souladu s výše uvedenou judikaturou tak odpadly podmínky řízení o kasační stížnosti a tento nedostatek je neodstranitelný.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] S ohledem na neodstranitelný nedostatek podmínek řízení Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta. Přestože lze souhlasit se stěžovatelem, že měl ve věci z materiálního hlediska úspěch, je kasační soud v návaznosti na § 120 s. ř. s. vázán § 60 odst. 3 větou první s. ř. s., podle níž [ž]*ádný z*

účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Je však třeba zdůraznit, že tato skutečnost je důsledkem procesního postupu stěžovatele, který inicioval provedení přezkumného řízení vůči napadenému rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Sám pak v podání ze dne 23. 7. 2018 kasační soud požádal, aby „*s rozhodnutím o kasační stížnosti vyčkal vyřízení těchto podnětů k provedení nezkumného řízení.*“ Náhradu nákladů tedy nebylo možné stěžovateli přiznat a je pouze na něm, aby ji případně uplatnil občanskoprávní cestou.

[13] Stěžovatel za kasační stížnost zaplatil soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Jelikož byla kasační stížnost odmítnuta, aniž by jejímu odmítnutí předcházelo jednání, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení tohoto soudního poplatku dle § 10 odst. 3, věty poslední, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Třicetidenní lhůta k vrácení tohoto poplatku vychází z § 10a odst. 1 téhož zákona.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu